

ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС

„АКО МОЖЕХ ВРЕМЕТО НАЗАД ДА ВЪРНА“

Кампанията за отбелязване на Световния ден за борба с наркотичните вещества и незаконния им трафик – 26 юни и тази година библиотеката отбеляза с отчитане на резултатите от обявен литературен конкурс и представяне на стихосбирка на младата поетеса Даниела Пенева. Миналата година поетесата Евелина Димитрова иницира литературен конкурс на тема „Разкажи своята история“. Тя призова младите хора и цялата общественост да се включат в борбата срещу употребата на наркотици, които присъстват в живота ни, независимо дали приемаме остротата на проблема и му отдаваме необходимото внимание. Конкурсът получи широка популярност. Отзвукът и проявеният интерес даде основание да се иницира нова кампания. Тази година конкурсът беше обявен на тема „Ако можех времето назад да върна“. В него участваха 55 младежи с повече от 70 литературни творби в различни жанрове. Включиха се не само автори от цялата страна, а и от съседна Сърбия, град Димитровград. Отличените участници, оценени от компетентно жури, получиха почетни грамоти и награди на 26 юни.

На този ден младата поетеса Даниела Пенева представи новата си стихосбирка. Тя е художествено оформена и ръчно изработена от Пламена Стоянова. Тридесетте уникални екземпляра ще бъдат разпродадени с благотворителна цел в помощ на семейството на малката Зорница. Ще продължи и разпродажбата на рисувано стъкло и други уникални предмети предоставени от Пламена Стоянова. Нека на този ден всички заедно бъдем съпричастни с проблемите на хората около нас, които имат нужда от помощ и разбиране.

НАГРАДЕНИ УЧАСТНИЦИ В КОНКУРСА

ПЪРВА ГРУПА ДО 16 ГОДИНИ

ПОЕЗИЯ

I награда не се присъжда

II награда - Виктор Атанасов

* * *

Уж си сам,
а всъщност не!
Уж не плачеш,
а всъщност раздираш се!
Уж безсмъртен си,
а вече си мъртвец...
Самота, болка и тъга...
Всичко вече сиво е...
Сянката изчезва,
вече е нов ден...
Ти само миг, забравен и непроменен...

Виктор Тошков Атанасов, 14 г.
УЛК "Сладкодумци" при ОДК - Шумен
Ръководител Павлина Марева

III награда - Таня Илич

АКО МОЖЕХ ВРЕМЕТО НАЗАД ДА ВЪРНА

Най-голямото зло
Пуска корените си
И с тях връзва
Млади и „недозряли“
Слаби, наивни, отчаяни, сами...
Не пита за вчера,
Нито за днес,
Не пита за утре,
Не дава възможности,
Не дава избор,
Не подарява ти слънце и крачки,
Не позволява ти да се върнеш назад...
И мен ме върза
С конец на надежда,
С нишки на лъжовно щастие,
Което никога и не съществуваше...
И къде съм аз сега?
Ето ме в черните окови на отчаянието,
На влажния под
В мрачната стая на живота,
Мръсна, празна, сама...
Плача,
Моля...
Никой не чува моя повик.
Никой не вижда сълзите ми.
Никой не чувства болката ми.
Никой не ме вижда,
Понеже не ме има.
Аз не съществувам...
Изгубих се в белия облак...
Бягам от действителността и бягам от живота...
Сивата сянка на смъртта
Злокобно се хили,
Увелича се под кожата ми
И с праха ме гъделичка.
Страх ме е...
Изчезвам полека...
Слънцето ме топи,
Изгарям със всеки нов дъх,
Изгарям с още един прах...
Зная -
Аз съм си виновна,
Виновна летя в прегръдката на мрака,
Зная, но...
Стрелките на часовника тичат,
Времето минава без колебание...
Плета тъга и болка,
Вплитам ги в забрава,
От нишките на забравения смях
Плета пъстри лъжи...
Питам се - щастieto къде е?
Питам се - любовта къде е?
Сънищата къде са?
Отново и отново в бунара на миналото
Страданието хвърлям,

Надявайки се, че достатъчно е дълбок
Та да го преглътне...
А то, душманин, всеки път
Изплува на повърхността...
Искам времето назад да върна, но...
Ох, да можех това да направя,
Никога нямаше,
Никога отново
Да живея в белия прах...

Таня Илич, 15 г.
Сутйеска 2и, 18320 Димитровград, Сърбия
Поетична работилница, Народна библиотека „Детко Петров“, Ментор Елизабета Георгиева

ПРОЗА

I награда - Борислава Балиова

"Ако можех времето назад да върна... "

Стоя си пред белия лист хартия и се чудя какво да ти напиша. Искам да ти кажа толкова много, а не зная откъде да започна. Чувствам се толкова уморен и нищожен. Моя милост няма сили дори да хване леката химикалка и да драсне последните няколко реда от пагубния си живот...

Знаеш ли, че днес се събудих с някакво особено усещане за живот. Колко страшно ми се стори само това чувство! Нима ми се живее!? Колко съм смешен само! Та аз съм на ръба на силите си! Сигурно знаеш, че и днес като вчера не можах да и устоя! Продадох се човече, на тази греховна отрова! Не е нарочно! Силно искам, а не мога да живея без нея! Приятелю, знаеш, че ако изобщо съществува утре, то отново ще бъде така. Пред теб стои едно греховно и нищожно същество.

Все си мисля, че бих бил друг само ако можех времето назад да върна... Само ако можех... но не мога...! Имах толкова много време на този свят! Животът бе пред мен... А сега какво имам?! Изгубих и себе си дори! Не мога да съм господар на тялото и душата си. Не мога да съм господар на времето, което притежавах преди! Сега нямам нищо! Сега съм роб на последните си дни и часове!

Времето отнема всичко хубаво, но все пак оставя нещо, което да ти напомня, че си живял и си бил щастлив. Сега повече от всякога искам да върна времето назад. Сега повече от всякога искам да усещам слънчевите лъчи и вятъра, които галят лицето ми. Сега повече от всякога искам часовникът да спре да върви напред и да ми подари този божествен миг. Чувствам, че обичам целия свят и не искам просто, ей така да го напусна...

Това е приятелю, не мога да върна времето назад! Това са последните мигове на една изгубена душа, която най-сетне намери своя път. Трябва да вървя! В последните си часове, в последните си минути и секунди, аз искам да кажа на всички, че ви ОБИЧАМ! Бих го повторил безброй пъти, ако е нужно! Аз обичам живота, макар че го пропилях тъй безцелно! Сега усещам, че живея и искам да взема от всички красоти на този свят. Искам да взема от усмивките ви, искам да спра сълзите ви, искам да усещам аромата на утрото, защото аз ви обичам и винаги ще ви обичам, където и да съм!

Приятелю, не пропилявай дори и секунда от безценното си съществуване! Не погубвай себе си, не продавай душата си на дявола, изживей живота си...

Когато лекарят влезе в стаята, беше вече късно... На пода лежеше едно студено тяло, притиснало в едната си ръка лист хартия, в близост до сърцето си. По пода се развяваха още няколко спринцовки и един химикал. Лекарят се намръщи и присви големите си вежди. Прехапа за миг устни, а след това си каза:

- Още едно нещастно същество, което не е изживяло докрай своята земна приказка...!

Борислава Иванова Балиова, 16 г.
гр. Симитли, ул. " Предел ", № 37
Национална хуманитарна гимназия "Св. св. Кирил и Методий ", 9а клас

II награда - Галина Тодорова

Ако можех времето назад да върна...

Пътувам, но без път. Сънувам, но без сън. Затварям очи и виждам нищото... черното нищо. Отварям ги и пак виждам черното нищо, мракът на живота. Не, не съм спял. Аз съм просто един човек избрал слепотата... избрал да бъде наркоман. Здравейте, не, не ме гледайте със съжаление, сам го избрах. В момента ме мразите, нали?! Странно е как хората в един момент те съжालяват, а в следващия те намразват. Е, и аз ако бях на ваше място щях да реагирам така. Но сега... се чудите за моят избор. "Защо не съм спрял? Никой ли не е искал да ми помогне?" и ето пак очите ви се изпълниха със съжаление и с въпроси. Ще ви изпреваря: Много пъти се опитвах да спра, но все не успявах. Винаги търсих бягство в тъмната уличка на светлия ден. Но, знаете ли... предния път успях за миг да се откъсна от черната прегръдка на дрогата и да прогледна. Но, знаете ли... беше болезнено, смразяващо болезнено... и аз отбих в тъмната уличка преди финала. Искате да знаете как пропада един човек, нали?! Е, ще ви разкажа за моята три-дневна епопея.

първи ден – отказът:

Събуждане, но не от аларма или от утринните лъчи, а от пронизващата болка в мускулите. Главоболие, треска, забавен пулс – абстиненцията. Бях гладен... за наркотици. Искях наркотици. Виждах само наркотици, докато не дойде чувството за смърт. Да, аз ще умра тук и сега, в тази празна стая свит на кълбо в ъгъла. В стаята, отказващи да живеят дори плъховете... нима аз станах по-долен от тях. Не, спри. Спри време, аз моля те за още миг... само за миг... Не, но това е нов ден... и болката намалява. Нима аз успях?

втори ден – страшното:

Ето ме. Аз съм тук на този светъл фон, сред хората. Ето ме – отново станал човек. Но страшно е да тръгнеш по света без защита, без упора. Ами ако хората ме отхвърлят, както преди когато бях наркоман. Не, трябва да го заровя в миналото и да заживея в настоящето. Ами бъдещето ми... вече, като съм човек отново имам бъдеще, нали? Ще си намеря работа и ще си купя малка къща на брега на морето. Ще си намеря жена и ще имаме деца. Две – момче и момиче. Докато те порастват, аз ще се издигна. Ще започна собствен бизнес. С коли. После, когато децата ми пораснат ще ги пратя да учат в чужбина. В Англия. Там те ще си намерят половинки и ще се свържат с тях. Аз ще остана да живея с жена си в малката ни къщичка на морския бряг. Ще имам внуци. Четири – три момичета и едно момче. Ще им се радвам, а после ще си отида в спокойни старини. Но... ами ако жена ми си хване любовник, ами ако децата ми ме отритнат. Ами ако ме убият заради бизнеса ми... страх ме е.

трети ден – и отново:

Ето я! Черната улица – моето скривалище. Една крачка и отново всичко започва. Но... не е ли това животът – един безкраен кръговрат, без изход. Сбогом, свят. Отказвам се да живея в страх, по-добре в отрова.

Тъмно е! Ей ти, дай ми една доза...

Това бе моят разказ. Това е моят живот. Знаете ли, ...ха, в момента ме гледате и със съжаление, и с ненавист, но се и чудите защо ви разказах всичко това. Не, не съм разкажал се грешник на смъртния си одър. Не съжالياвам за нищо. Просто исках да ви кажа, че всички ние се разделяме на две групи – на хора и на страхливци. Наричайте ме наркоман, боклук, пропаднал, но аз всъщност съм страхливец търсец хралупа, където да се скрие. Аз отказах да приема предизвикателството на живота, отказах се да бъда човек и сега умирам... бавно и болезнено. Но вие, все още имате време. Помислете от коя група сте и не търсете скривалища... А, между другото, първоначално дойдох тук за да ви попитам колко е часът?

Не си отивай, мой живот... Върни се, моля те, обратно...
Не вземай младата душа от остарялото й тяло.
Вратата бавно затвори... И да започнем отначало.

Недялко Йорданов

**Но животът е един
и времето назад не се връща...**

Тик-так...тик-так...тик-так?

*Галина Тодорова Тодорова, 16 г.
гр. Ямбол, "Недялко Месечков" №2
ГПЧЕ "Васил Карагъзов", 10 "В" клас*

III награда - Теодора Соколова

В ОБЯТИЯТА НА БЯЛОТО ДЯВОЛЧЕ

Сами кроим съдбата си, сами избираме какви хора ще станем и какъв живот ще живеем. Живеем този животец сами, но...

Всичко започна преди 10 години. Този ден никога няма да забравя. Хубав, летен. Вечер за купон. Бях с приятелките си, искахме да се забавляваме. Беше страхотно. Забелязах, че едно много хубаво момче не свля очи от мен. Прекрасно се усмихваше. Толкова чисто и същевременно греховно. Поговорихме си малко. Неговите думи и гласа му ме плениха. Ролята си играеше и алкохола, който все по-силно завладяваше тялото и ума ми. Иван, така се казваше момчето, ми показа една кесийка с бял прах и каза, че с него магията никога няма да изчезне. Знаех, че става дума за някакъв наркотик и в началото не исках да взема, но после се замислих и реших да опитам. Какво е толкова срашно... само веднъж, нищо няма да ми бъде...

Това беше първият ми път. Следващата сутрин не помних почти нищо от случилото се, но знаех че беше хубаво. Потърсих „магията“ и следващата вечер. Беше скъпо, но си струваше, поне тогава мислех така. Започнах да живея за белия прах. Нямах пари за дрехи, храна, но за бялото дяволче имах. Приятелките ми ме оставиха, страхуваха се от мен. Знаете ли през какъв ад преминавах? Хероина ми липсваше, трябваше ми като въздуха, който дишам. Трябваше ми за да живея, да дочакам новия ден. По цели дни само за него си мислех и той постоянно ми ровеше мозъка. Планирах само как да намеря пари за да си купя „вкусния“ и лъжовен враг. Настроението ми се променяше постоянно. Бях изнервена, бясна, слаба, самотна, изоставена, плачех... А след срещата с бялото дяволче започнах да се усмихвам, да се смея като че ли съм най-щастлива на този свят. Исках нещо, което не можех да имам - безгранично щастие. Бях способна на всичко за да получа удоволствието от белия прах. Исках още и още. Всеки ден беше по-лош от миналия. Потъвах все по-дълбоко без да осъзнавам. Затварях се в стаята си и крещях, говорех сама със себе си. Нямах нужда от нищо и никого. С хероина забравях самотата, виждах това, което исках да видя, живеех в несъществуващ свят. Бях спокойна само когато бях дрогирана. Бягах от къщи, краднах пари от майка ми, откраднах бижутата ѝ, спях по улиците... Животът ми нямаше смисъл. Очите ми блестяха, но не като звездички, блестяха от сълзи. Струваше ми се, че съм в тъмна стая без изход, че ходя по пътека, която няма край. Бях нищожна. Кръгла нула. Нямах цели, мечти, нямах причина, която ще ме накара да живея.

Сутрин се събуждах сънувайки бялото дяволче. Вършех какви ли не неща. Страхувах се от черната истината, че съм наркоманка. Страхувах се от себе си. Какво ще ми кажете? Че знаете как съм се чувствала? Не знаете нищо! Минах през истински ад. Мислите се връщаха в главата ми, съвеста ми ме измъчваше, тялото ми жадуваше за дрога, умът ми полудяваше, душата ми се късаше... Аз изчезвах.. Осъзнах колко болка съм причинила, колко хора съм наранила, какви грешки съм направила, осъзнах, че съм черно петно, че съм самичка в този ад...Осъзнах какво съм направила и най-голямото ми наказание беше, че съм безпомощна. Собствените си грехове не можех да изправа, грешките не можех да изправа, прошка не можех да потърся, живота си не можах да изживея, себе си не можех да победя... Като че ли горях в огън, но не можех да изгоря. Разкайвах се за това, което съм направила, но връщане назад нямаше. Сънувах кошмари с отворени очи, чувах гласове, които ме осъждаха, виждах ръце, които изтръгваха сърцето ми. Не исках да взимам хероин, но тялото ми молеше, не исках да чувам мислите си, но те крещяха, не исках да видя истината, но тя ме преследваше...

Исках ново начало, нов шанс, нова надежда, нов живот...Лекувах се години наред, падах отново и отново ставах и продължавах напред.След години „магията“ изчезна. Много рани никога няма да зарастат, много черно има в миналото ми, много болки изгарят сърцето

ми, спомените взимат всяка капка щастие. Тези рани, покрити с бял прах, ще кървят до края на живота ми. Дрогата е болест, черно предизвикателство. Когато победиш себе си, този свят пълен с илюзия, когато победиш жаждата без капка вода, тогава дрогата е победена. Сили? Няма ги, никой не ги подарява. Донсят ги болката, сълзите и самотата. Желание? Дават го унищожените мигове. Вярно? Донсят я старите спомени. Победата? Тя е моя!

*Теодора Соколова, 16 г.
Сутйеска 2и, 18320 Димитровград, Сърбия
Поетична работилница, Народна библиотека „Детко Петров“
Ментор Елизабета Георгиева*

Поощрителна - Ива Гаджева

СИВОТО ЧОВЕЧЕ

Все по-често и по-често навсякъде по света се натъкваме на една и съща картина: хора, повечето от които млади и добри, лежащи дрогирани в някой подлез и измъчващи се. Хора, отчаяни, неможещи да издържат повече нито секунда окаяния си живот с всичките си проблеми, или просто решили да опитат, за да се изфукат или да разберат какво е. И защо го правят? Защо си го причиняват?

Всъщност, какво става като се дрогираш? Забравяш всички проблеми и се потапяш в един свят, хубав свят, където всичко е идеално и ти се случват страхотни неща. И когато това премине и се върнеш в реалността, ти става мъчно. По-скоро отвратително и непоносимо. От този момент нататък не можеш дори да си представиш да живееш в истинския свят. И си казваш, ами защо животът ми да е скапан, след като може да е хубав? И с дрогата започвате да си ставате все и все по-близки.

А интересно какво правят другите хора, които не взимат наркотици? Нали всеки е изпадал в отвратителни ситуации и на всеки му се е искало в даден момент(и?) да умре? Обаче не е взимал дрога, а е намирал сили да продължи напред. Е, вярно, някои се примиряват, че животът им не може да стане по-добър и ...стискат зъби.

А останалите???

Ами, останалите явно взимат нещо, което има същия ефект като дрогата. И тук вече 100% не говорим за храна, течности или медикаменти! Добре тогава, кое нещо те кара да си щастлив, дава смисъл в живота ти и същевременно е напълно безвредно?

Отговорът е прост: "Дрогата", която си правим сами всеки ден. Било то да направим нещо добро за някого, да се забавляваме, да се усмихваме, да разговаряме, да се прегърнем, да играем, да се разхождаме, да рисуваме, да пеем, да пишем, да пътуваме, да спортуваме, да танцуваме, дори ... да се целуваме. При целуването се произвежда не само ендорфин, който обезболява, но също адреналин, който повишава активността и се бори с хормона на стреса – кортизол. С една дума, усмивката, скачането с парашут, гмуркането, танцуването на сцена, творенето, дори целуването са същите като дрогата: обикваш ги, пристрастяваш се, искаш още и още, защото те те карат да се чувстваш жив. Ето че най-сладката и най-полезната "дрога" е тази, която създаваме ние, тя прави живота ни прекрасен, не струва нищо и нейното действие не преминава след половин час, а трае цял живот. Точно тя замества абсолютно всички наркотици, били те екстази, морфин, кокаин, хероин или каквото и да е!

Обаче много хора казват, че тези, които се дрогират, не са потърсили никакъв изход от пагубната ситуация, в която се намират, и са безпомощни или са се предали, защото са жалки. Но това не е така. Ако хората знаеха какъв може да е животът от малки, нямаше да се стигне до тук. Затова, вие, хора, особено родители, показвайте на децата си и на другите около вас, какво е истинската "дрога"! Защото всеки има право да разбере за какво живее! Защото ако не се предпазваме и учим един друг, после ще съжаляваме горчиво, но ще е твърде късно.

Не, в този случай човек не трябва да опитва, за да разбере какво би се случило, времето няма да може да се върне назад.

Ами ако пък може?

Ами ако времето наистина може да се върне назад?

Тогава всеки ще може да поправи грешките си и ще заживее един по-добър живот. Да видим дали е така.

Някога живял един човек, който имал среща с любимата си. Но той бил толкова нетърпелив, че отишъл по-рано, легнал под едно дърво и започнал да се ядосва, че времето минава толкова бавно. Изведнъж пред него се появило едно сиво човече, което му подало едно копче и му казало да го зашие на елека си. Когато времето течало прекалено бавно, той трябвало просто да завърти копчето надясно и хоп! времето щяло да се превърти и да го пренесе в момента в бъдещето, в който искал.

Мъжът завъртял копчето, за да провери дали работи, и неговата любима вече била при него. След малко той вече бил на сватбата им и я гледал в очите. След още едно завъртане се появила нова голяма къща, деца, после децата пораснали, накрая той се озовал на смъртното легло. Мъжът разбрал грешката си. Само да можел да върне времето назад! Той опитал да завърти копчето наляво, но то не се помръдвало.

Внезапно той отново лежал сред цветята под дървото и чакал любимата си.

Ето защо в истинския живот е важно да разбираме какво правим, каква "дрога" взимаме, какво целим, какви са последствията и най-вече как да живеем. Кой знае, сивото човече може не винаги да е там...

*Ива Атанасова Гаджева, 15 г.
гр. Варна, ул. „Хан Крум“ 29А
Първа езикова гимназия Варна, 9з клас*

ВТОРА ГРУПА НАД 16 ГОДИНИ

ПОЕЗИЯ

I награда - Светлана Няголова

ЧОВЕКЪТ ТАМ...

Човекът там, отсреща, ми е брат,
но аз не зная скритите му болки.
Навярно му е тежко в този град
на подлези, мостове и мотори...

Бих го попитала като сестра
дали е пил от извори горчиви,
откривал ли е в себе си страха,
че нещо безвъзвратно си отива,

приятел търсил ли е и дали
е ставало по-леко на душата,
когато е разбирал, че дори
и хората са малко на земята.

Почувствал ли е болката любов,
която в нас следите си оставя
и слънцето над оня хоризонт,
където богоравните изгарят?

И под пороя на словесен дъжд,
от мен измислен, онемяла страдам:
макар жена, а той – безимен мъж,
как страшно искам да се изповядам.

Защото той на мене ми е брат
като човек. Това е нещо свято.
Но аз съм слаба и не зная как
да му покажа днес страха си...

СПОДЕЛЕНО

Чувствал ли си се така
изоставен и обречен,
без приятелска ръка -
някак тъжен и далечен?

Може би точно сега
някой там ме възхвалява,
прави планове в света
пътя с мен да продължава.

Възможно е, но за беда
мойто его се предава,
много болка и тъга
върху мене натежават.

И може да е период
на депресия в забрава,
а може пък и епизод,
който аз си заслужавам?!

Изходът е в мене скрит -
екстази за вдъхновение
да отнеме от мига
натрупаното напрежение.

Или вместо това с приятен звън
да ме помилва телефона
и приятели отвън
да ме поканят на купона.

За да чувствам ей така,
че съм жива, а не тлея
и кипи в мен суета
и се радвам, и живея!

*Светлана Георгиева Няголова
гр. Силистра, ул. „Отец Паисий“, бл. 1, вх. Б, ап.11
ЕГ „Пею Яворов“, 11 клас*

II награда - Владислава Генова

„Ако можех времето назад да върна... не бих угаснала“ - прощална свещ

Един единствен път свещта догаря,
донасяйки със себе си тъма.
И ангелче очите си притваря,
измокрено от своята тъга.

Само и тихо, плачещо в гората,
създадена от болни страхове,
очите си затваря за зората,
изгряваща във вечни ледове.

Един единствен път детето плаче
за майчицата, плачеща далеч.
Тъгата не забравя то, обаче
горещите сълзи превръща в лед...

...

Един път догаря свещта ми студена.
Един, но достатъчно ясен и тих.
И малка светулка във восък родена,
облича душата си в този мой стих.
Изпращайки себе си с вест при зората
разказва за майка си - тихата свещ,
единствена, търсеща брод в небесата,
едничка сълзичка във поглед зловещ...

*Владислава Руменова Генова, 20 г.
6800 Момчилград, ул. "Петко войвода" 13, ет.1, ап.2
УНСС, София, студентка първи курс*

III награда - *Мартина Вичева*

Друга...

Ще бъда някоя друга.
От утре.
Ще си купя усмивка.
От някого на ъгъла.
Ще я изпуша цялата,
за да не може никой
да ми я открадне.
И после...
Ще си купя приятели.
От някого на ъгъла.
Ще ги изпия всичките
със своите разноцветни капсули
и халюцинации.
(Дали съм вече друга?...)
Ще си купя щастие.
От някого на ъгъла.
Ще го изсмъркам цялото –
без да оставя за никого
дори пращинка.
Накрая...
Ще си купя любов.
От някого на ъгъла.
Ще я инжектирам цялата
директно във сърцето си.

(Дали тогава ще съм друга?
Или все така ще съм си аз? –
Но някак по-изгубена
от всякога...)

*Мартина Георгиева Вичева, 19 г.
гр. Сливен 8800, Ул. „Н. Гогол“ 34
12-ти „Г“ клас на ГПЗЕ „З.Стоянов“ – гр. Сливен
Ученичка в класа по литературно творчество към ОШИ „М.Тодоров“ гр. Сливен*

Поощрителна награда – Нели Иванова

Бартер

Имам малко тревица
с амфетки
в долното чекмедже на бюрото,
завита е на цигарка
и прибрана в пликче
под тефтерите с поезия,
където никой не рови.
Ще ти дам ключа за чекмеджето,
но само
ако цяла нощ
ме гушкаш,
ме целуваш,
ме обгръщаш нежно,
ме галиш по гърба и...

И двамата сме наркомани,
и търгуваме
със собствените си пристрастия.
Май бартерът отново е на мода.

Нели Живкова Иванова, 19г.

Плевен, ж.к. „Сторгозия”, бл.26, вх.Г, ап.8

Математическа гимназия „Гео Милев”, гр.Плевен, 12 клас

ПРОЗА

I награда - Александър Карагеоргиев

БУКЕТ ОТ ЕМОЦИИ

Какво прекрасно чувство! Какъв богат букет от емоции! Колко е хубаво! Първият път, когато тревата те изпраща в онзи свят на щастливи халюцинации. Дръпваш още веднъж и се издигаш. По-лек си от въздуха. Не усещаш вече земята. Наслада. Всичко е толкова велико. Толкова ли е бил близо пътят към блажената нирвана. Глупави хора. Как могат да отричат тази наслада? Така е с всичко хубаво... Най-сладък е забраненият плод. Но все пак е толкова хубаво! Защо да го забраняват? Глупци! Нищо не може да е толкова прекрасно и същевременно да е вредно. Не може. Просто не може. Отпускаш се и поемаш бавно дима. Блаженство...

След тази цигара идва още една и още една, и още една... А после идва и кокаина. Белите линейки дълго време задържат вниманието ти, но глада расте. Дозите са вече почести, праха е все повече. Спиш все по-малко, забравяш да ядеш. Важни са само двете бели линейки. Но все пак си струва. Няма друга по-велика емоция. Твоят последен бряг, последната ти крепост... по-крехка от пясъчен дворец на плажа. Единствено там можеш да избягаш от пропастта, вървейки все по-надолу. Избягваш дъното като копаяш по-дълбока яма и вървиш надолу, надолу, надолу... Но това не е важно. Единственото нещо, имащо значение, е малката бяла линейка и удоволствието. А и то вече се губи. Запряташ бавно ръкава и посягаш към спринцовката.

Доза след доза ти се изгубваш сред мрака на сенките. Другият свят те превзема. Вече няма реалност. Между дяволските инжекции почти няма време на здрав и чист разум. Дрогата те превръща в дух. Обвивка без душа. Пленник на хероина. Нищо няма смисъл. Само следващата доза. Спреш ли, болката и наркотичния глад ще те довършат. Вече го няма дори удоволствието. Превърнало се е в нужда, в твой господар. И така доза след доза, след доза... Пътят надолу е еднопосочен. Не можеш да кажеш стига. Отказване няма. Смъртоносното влакче те повлече по шарените си тунели. И няма връщане назад. Само болката, гладът и виденията те следват в това пътуване.

Не издържаш повече. Вземаш поредната доза. Този път тя е по-голяма, наистина голяма, ГОЛЯМАТА. Но само такава би утолила глада ти. Посягаш към спринцовката и след миг вече всичко е готово. Да, така е по-добре. Като беден скитник, вкусващ тлъста пържола. Гладът се е загнездил толкова дълбоко в теб, че един такъв пир ще те убие. Празник за душата, но само за миг. Мускулите ти се стягат, причинявайки ти огромни болки. Секунди след това преминават в ужасен гърч. Болката те изгаря и замъглява погледа и разсъдъка ти. Усещаш парещото гадене и само миг след това избулваш всичко, което е било в стомаха ти. Но гаденето не престава. Нов изблик, но този от теб излиза кървав водопад. Чувстваш се изтощен и празен. Болката и умората подтискат разсъдъка ти, за да приеме случващото се. Падаш и заспиваш, за да не се събудиш повече. И може би само една мисъл витае из главата ти, докато изживяваш последните си мигове. А беше толкова хубаво. Как може нещо толкова прекрасно да те убие... Как може... Как можа... Как вече те уби?

*Александър Петров Карагеоргиев, 18 г.
гр. Пазарджик, ул. Васил Априлов, блок 2, етаж 9, ап. 33*

II награда - Паолина Михова

ИЗПОВЕД

Часовникът извънтя, разцепвайки тишината, която се бе превърнала в единствен и неканен гост в стаята. Страданието, носещо се болезнено из въздуха, ме задушаваше и дори каменните стени се задъхваха пред непосилните му удари. Влагата от продължилите дълго време проливни дъждове нахлуваше бавно и злокобно в къщата, оставяйки сиво-черните си стъпки навсякъде, докдето се бе докоснала. Тя унищожаваше всяка надежда, че нощта можеше да бъде заменена с деня и смазваше с жестоките си криле дори и последния останал вопъл за живот.

Бавно протегнах ръка и с пръстите си изключих алармата на този нарушител, дръзнал да промени сегашността и да ме извади от унеса, в който бях потънала. Отворих очите си. Те бяха тежки и червени – вероятно и подпухнали от плача. Погледнах нагоре. Таванът си бе все същият – така бездушен към това, което изпитвах аз. Бях господарката на дома, на всяка вещ, грижливо поставена от мен преди време. Но дали притежавах пълна власт над тях сега? Всичко около мен бе каменно безразлично, все едно не го интересуваше какво чувствах. Превърнали се в безмълвни свидетели на това, което се случваше, те само засилваха още повече непоносимата ми агония. Бях попаднала във вечния водовъртеж на изпепеляващото чувство за вина и не можех да намеря изход от ситуацията. Логичен такъв не съществуваше за мен! Всякакво решение бих могла да преоткрия само ако се осланях на нелепото, нереалното...

Ледени тръпки ме полазиха, сякаш хиляди мравки извървяваха своя тежък, изпълнен с тревоги, живот. Лежах без дори да помръдна. Учестените ми дихания разкъсваха мъчителната тишина и аз още повече се потапах в прегръдките на самотата. Дори ми се струваше, че въздухът ставаше все по-студен и по-студен. Чувствах, че той ме натискаше силно надолу – към една неизвестна, неясна за мен пропаст. Опитах се да размърдам краката си изпод завивката, но те целите трепереха. Опитах отново... но без резултат. Тогава се отпуснах безжизнено в леглото и погледнах навън през прозореца. Нямах сили! Нямах сили да се изправа и да стана отново част от този свят. Той бе така различен сега. Преди ме приласкаваше приятно да опитам от сладостите му, но сега аз му отказвах. Искях да се дистанцирам от него, защото той ме отвращаваше, исках да забравя за всичко и за всекиго, защото именно той погубваше сега моето дете... Не можех да намеря воля у себе си да предотвратя всичко това... Как се случи? Кога? Не зная... Знаех само едно – една силна болка разяждаше майчиното ми сърце. Тя не ми даваше покой. Държеше съзнанието ми будно и го унищожаваше от множеството въпроси, чиито отговори не можех да отгатна. Тази болка от душевна се превръщаше във физическа. Не можех да спя. Не успях да намеря в себе си дори силата да забравя за момент целия си съзнателен живот. Не можех... Не можех и тази вечер... Цялата нощ бодувах и гледах как бавно изгасваше пламъкът на свещта, която бях оставила предната вечер на нощното си шкафче. Погледнах я отново сега и забелязах, че тя бе вече угаснала. Ръждиво-черната пепел и разтопилият се восък се бяха разлели върху похабения отдавна тъмнокафяв шкаф. Не посмях да се изправа и да я заменя с друга просто защото не исках отново да почувствам пламъка, който изгаряше постоянно сърцето ми. Но я погледнах втори път и нещо в мен се сепна. Цялата потреперих. Нима така можеше да угасне и светлият пламък, поддържащ живота на детето ми? Нима така можех да изгубя единственото

нещо, което даваше истински смисъл на моя живот? Сега той бе ненужен, преизпълнен със самота и едно горчиво самообвинение... Никой не се интересуваше от мен. Но това не ме дразнеше. Доброволно се отчуждих от хората и от студените им души. Бях самотна и носех кръста на своята участ сама. Но въпреки всичко, знаех, че в същото време там, някъде в града, се намираше моето момче и се бореше със смъртта. Съблазните на живота не успяха да покорят сърцето ми. Срещнала се веднъж с тях, аз отмахнах ръка и намерих волята и желанието у себе си да залостя своите сетива за пагубната сила на опиума. Опитвах се цял живот да убедя сина си, че наркотиците са нещо опасно, нещо, което можеха да погубят не само него, но и близките му. Винаги съм се бояла от лепкавата кал, която покриваше душата и съзнанието на този, превърнал се в техен пленник. Успях да победя именно нея в душата си, но не успях да предпазя и семейството си. Тя навлезе тайно... без да разбере. Настани се в ъглите на стаята и дебнеше удобния момент, за да разпростре ръцете си. И успя! За жалост успя! В жестоките и гнусни паяжини се омота Владимир! Но за момент осъзнал се, той бе решил да поправи стореното...

И сега за пореден път трябваше да намеря сили и тази сутрин да преодолеем мъката, прояждаща сърцето ми, да излезна навън и да отида в градската комуна. Там, надявах се, доброто щеше да победи унищожавашата зависимост към хероина на онези деца, които не успяхме да предпазим... Даваме им живот, а не можем да ги запазим...

Очите ми се пълнеха със сълзи, но не можех да заплача. Болката от всичко това бе толкова силна... Присвих очите си и се опитах да се изправам. За момент в съзнанието ми изплува образът на сина ми – весел и неопетнен от черния печат на съдбата. Той сякаш ми вдъхна сили и докато се усетя се бях облякла и озвала на улицата. Тя бе глуха и пуста. Жарките лъчи на слънцето бавно се показваха над хоризонта и огряваха притихналите от среднощната тъмнина пътища. Потънала в тишина, земята трепваше болезнено от всеки весел лъч, осмелил се да я докосне. Птичките, свили гнездата си в клоните на току-що цъфналите градски череша, се пробуждаха и огласяха със своите песни небесната шир. Пърхането на малките им криле, все още раздвижващи се, пораждаше недоволството на останалата част от природата. Сякаш тя не бе готова да поеме в обятията си настъпващото лято. Задухът нахлуваше дълбоко в недрата на земята и още от сутринта се задъхваше. Стъпих леко над жълто-оранжевите пътеки, нарисувани от изгриващото слънце, пресякох улицата и се запътих към комуната. Съседните къщи още дремеха и бяха отпуснали свободно раменете си надолу, сякаш щяха да паднат. За момент се озърнах наоколо. Бях сама. Ускорих ход и се огледах, за да не събудя дремещо под някой сайвант куче. Краката ми се носеха леко по наклонената улица и дори не усещах парещите въглени, които изгаряха душата ми. Премагнах бързешката покрай будните хижи на полицейското управление и свих в дясната уличка. Вдигнах глава и спрях да гледам вече само земята. В ириса на очите ми се белееха варосаните стени на комуната. Тя бе сравнително нова сграда, защото чак сега кметството се бе решило да отпусне пари за нея. Като че ли животът на моето дете не ги интересуваше. Парковете в него бяха преизпълнени от благоуханията на миризмите на цъфналите храсти. Само тук Владимир можеше да се докосне до света. За него той бе забранен. Забранено бе и от мен желанието му да опита непознатото, но не можах да се преборя... Забраненият плод бе най-сладък, но и най-горчив за майките. Наркотиците не бяха оставили и следа от отвратителната си същност в сградата. Привидно всичко бе толкова естествено и нормално. Децата тук бяха „здрави“ и „неподвластни“ на изпепеляващите страсти на града...

Отворих вратичката на наскоро боядисаната с бяла боя ограда и пристъпих по пътеката. Всички прозорци бяха тъмни. Явно и тук все още спяха. Поколебах се за миг дали да не се върна обратно, но силното желание да видя детето си и да погала лицето му надделя у мен и позвъних на звънеца. Изчаках известно време и един санитар ми отвори вратата. Разтривайки с длани очите си, той учудено погледна бледото ми лице. Без да дочакам какво ще ми каже, аз се шмугнах бързо вътре и започнах да се изкачвам по стъпалата. Дочувах някъде – далечно от мен – ядосаните му викове. Но продължавах нагоре. Отчаяно броях всяко стъпало, придържайки се към перилата, извиващи се като змии нагоре. Те бяха ледени. Гърчеха се безпощадно под дланите ми и направляваха неконтролируемото от мен тяло. Само то изпитваше желание да пристигне по-бързо до стая № 409. Лазейки, останала без сили и задъхана, се озовах на четвъртия етаж и отворих стъклената врата, която разделяше двете крила на коридора.

В полумрака ясно разчетох тези, така болезнени за мен три числа, и натиснах с пръстите си дръжката на вратата. Тя изскърца силно и в следващия момент се огледах наоколо. Не исках да

събудя никого. Всичко бе потънало в страховита тишина. Чак когато се уверих, че дишането на стените беше все така периодично, влязох в стаята и погледнах напред.

Един сноп от лъчи се прокрадваше през затворения прозорец и осветяваше лицето на Владимир. Аз се приближих до леглото, притеглих черния стол и седнах на него. Имах чувството, че той ме обгръщаше нежно и единствено той разбираше това, което изпитвах аз. Протегнах ръка и погалих с нея лицето на детето си. То спеше дълбоко. За разлика от мен, можеше поне да се лиши от нощните безсъници и чувството на вина. Никои не можеше да изстрада повече това, по-добре от една майка. Спомням си с какъв трепет очаквах да видя лицето му за пръв път. Мечтаех за момента, в който щях да го държа в ръцете си. Самата мисъл, че щях да имам дете, ме преизпълваше с щастие. То бе в мен, чувствах как расте и мърда. Ние бяхме едно цяло. Споделяхме си всичко – когато бях тъжна и то бе неспокойно. Усещах как радостно ме подритваше, все едно искаше да ми напомни, че съществуваше. В трепетния и дълбоко съдържан момент, когато го видях за първи път, цялата се разтреперих. Това бе то – моето момче – с което бях споделила девет месеца и на което щях да посветя целия си живот. Чак тогава осъзнах, че празнината, която изпитвах години наред, се запълни изведнъж само от един поглед, от един миг. Аз бях станала майка. Животът ми имаше вече смисъл. А сега... усещах печалната предопределеност на нещо страшно, толкова нежелано и неочаквано. Тайно, някъде дълбоко в сърцето ми, гореше надеждата, че волята можеше да победи зависимостта към наркотиците. Само една проба от опиума промени живота ми. Но не бях се решила аз да опитам онова, което ми бе забранено, а Владимир... Не го обвинявах... всеки имаше своите кризисни моменти, но пламенно копнеех да преодолея този пореден експеримент в живота си. Искеше ми се да върна времето назад и да грабна от ръцете му спринцовката, която отрови кръвта и съдбата на всички нас. Сега разбирах, че наркотиците убиват не само този, решил се да се докосне до тях, но и всички негови близки, най-вече майките. Огън гореше в душите ни. Пожар разяждаше гърдите, когато беда сполети децата ни. В началото не можех да повярвам, че това дете, което съм обгрижвала с толкова любов и топлина, сега бе жертва на опиума. Помня как момчето ми ме нарече за първи път „мамо“. В сините му очи се отразяваха безмерната детска наивност и желание да опознае света. Владимир преоткриваше с интерес дори и най-обикновените неща и си ги обясняваше по свой собствен начин, изграждайки представата си за човека. Помня как протегна ръцете си към мен и ми показа банкнота, след което учудено очакваше моя отговор на това какво беше нещото между малките му ръчички. Същите тези нежни ръце се осмелиха да откраднат заплатата ми, за да си осигурят така желаната доза наркотик. За голямо мое учудване тогава не осъзнавах какво се случваше. Същите тези очи ме наричаха топло „мамо“, но таяха в себе си този път една дълбока тайна, погубваща непрекъснато човека. Повярвах на увещанията му, че някой друг я бе взел. Не можех и да си представя, че моето дете е способно да ме окраде и да ме гледа в очите, лъжейки и себе си. Така първата случка за мен бе само случайно явление. Животът ни продължаваше привидно своя ход. Чувствах, че нещо в него се бе променило; опитвах се да разговаряме, но без успех... Очите му ставаха все по-тъмни и по-металически, ръцете му безпричинно трепереха. Наблюдавах го и усещах промяната. Помислих си, че изживяваше стрес от скорошната смърт на баща му. Но не това бе причината за промяната. И досега не можех да кажа какъв бе точно поводът, но със сигурност познавах покъртителните последици... На няколко пъти Владимир избухваше спонтанно, просто ей така. Не разбирах! Наистина не разбирах! Сега бършех сълзите си, но от това нямаше никаква полза; не можех да променя миналото. Бих искала аз да съм жертвата, а младото му сърце да продължи да живее... Именно майчиното чувство ме караше да продължа да вярвам, че нещата ще се променят към по-добро. Не осъзнавах преди дълбочината на проблема и точно тази ненавременна намеса от моя страна ме принуждаваше да изпия горчилката от семената, посети преди време. Обвинявах се! Обвинявах се за всичко! Можела съм да спра сина си да взима наркотици! А не чак сега! Имах надежда, че не бе късно още! Ако бях малко по-наблюдателна и по-строга с него, може би животът ни щеше да бъде друг... Нямаше да ги има нещастията, които връхлитаха семейството ми като хали, нижещи се едни след други. Обирът бе само една незначителна част от нравствената метаморфоза, настъпила у моя син. Той се бе превърнал в арогантен младеж, не зачиташе дори и себе си. Не ме бе посетил дори в болницата след бобоя, нанесен ми от непознати за пари. Не бях сигурна, не бих могла и да повярвам, че Владимир имаше нещо общо с това... Просто сърцето ми заглушаваше здравия останал в мен разум. Сега милвах кожата му и не можех да си помисля, че бе способен да навреди даже и на мен. Аз бях негова майка?! Аз бях тази, която му бе дала живот и която седеше в момента до леглото му. Цялата треперех, а той... той просто спеше. Спеше и не мислеше за бъдещето...

Наркотиците за него бяха игра, но успях все пак някак да му повлияя. Вслуша се за момент в думите ми и реши да сподели за промяната у себе си. Така и не узнах откъде бе тръгнала агонията. Но в момента, когато чух ясно думите му, че от една година бе взимал наркотици, сякаш всеки звук от тях се забиваше като нож в сърцето ми. Стоях и го гледах право в очите. Погледите ни се бяха срещнали за пръв път от толкова време насам. Зениците му бяха изключително тесни, а погледът му блуждаеше. За момент помислих, че ще падна, но успях да се овладеея, да устоя на удара и да остана права. Бях като вцепенена. Имах чувството, че някакви пипала ме теглиха надолу. Главата ми се въртеше. Още помня какво бе изражението на лицето му, когато видя реакцията ми. Погледна ме ледено, отмахна с ръка и иронично ми отвърна : „Вече знаеш!“; след което излезе от стаята и го видях седмица по-късно, когато ми се обадиха от болницата, че са приели момче, изпаднало в безсъзнание от свръхдоза. Чувството, че губех детето си, се вкопчи в мен така силно, че дори и сега, след като го убедих да започне лечението си, не ме оставяше на мира. Все още не можех да се отърся от състоянието, в което изпаднах, когато разбрах...

Не можех повече да стоя до него! Въздухът в стаята ме задушаваше. Вече всичко навън се бе раздвижило. Чувах се детски гласове, огласящи улицата. Изправих се. Когато стигнах до вратата, се обърнах и погледнах отново към Владимир. Той дишаше все така равномерно и се бе потопил в меките бели завивки. Искях да излезна. Тихичко слезнах по стълбите и се озовах на приземния етаж. Там нямаше никой. Запътих се към входната врата, но за момент се спрях. В ъгъла на коридора, в полумрака една свещ огряваше икона. Върнах се малко назад, коленичих ниско долу, опирайки колената си на студения под, който леко помръдна, и се помолих на Бога детето ми да оцелее. Искях да имам и нови спомени, не само тези от детството му. Изведнъж една хладна ръка ме докосна по рамото и аз извърнах главата си. До мен стоеше изправена жена с малко дете на ръце. Тя ме попита нещо. Аз ѝ отвърнах, но не помнех какво! Погледнах детето, погледнах и нея, след което ѝ казах:

- Пазете го, защото децата са най-скъпоценния дар, изпратен ни от Бога... В противен случай ни остава само вярата...

Жената ме погледна странно и излезе бързо от сградата.

Аз се обърнах отново към иконата, скръстих ръцете си и продължих да се моля.

*Паолина Петрова Михова, 18 г.
София, бул.Александър Стамболийски № 154,вх.А, ет.1, ап.3.
33 езикова гимназия „Света София“, гр. София. 12 клас*

III награда - Мира Борисова

Ако можех времето назад да върна

*„Бедното момиче – промълви
хазайката на таванската стаичка –
тя не успя да види нищо от
красотата на този живот.“*

Керстин вървеше бавно по пътя за вкъщи – пътя, който от две години насам всеки ден извървяваше и който и беше до болка познат. Никой не можеше да каже по-добре къде има пукнатина по пътната настилка, от къде трябва да мине, за да спести няколко минути и да стигне по-бързо или от коя къща звучеше кучешки лай всеки път, когато минаваше покрай нея. Но тя вече не го чуваше. Чуваше само собстваното си тананикане – някаква песен, чието име дори не и беше известно, песен, която даже и беше противна. Но въпреки това продължаваше да си я тананика... ден след ден. И пак – същите безизразни лица, върху които ясно личаха чертите, но трудно можеше да се прочете нещо, по-различно от безразличие или непокизъм. А дори вече не си задаваше въпроса дали и тя изглежда по този начин...

Входната врата се затръшна зад нея и в същото време си помисли колко други тя сама бе затворила за себе си и може би никога нямаше да се отворят. Обходи с поглед малката, почти празна таванска стая, в която живееше и съзря гледката на собствения си живот –

празен и беден. Но тя сама беше направила своя избор – преди беше по-лесно да се откаже от семейството и близките си, отколкото от дрогата. Сега с дрогата беше свършено, но провалите се редяха като на върволица един след друг. А можеше всичко да е различно... Някога Керстин имаше мечти – да има голяма къща, много деца и постоянно да помага на хората – един розов свят – а сега не можеше да помогне дори на себе си. В стаята прозвучаха думите: „Ако можех времето назад да върна...“. Керстин се учуди, все едно това не беше изречено от нея. И в същия момент чу чуруликане от прозореца – прозорец, който се намираше точно над леглото и който правеше нейния живот да изглежда още по-непоносим, защото заради него през деня в стаичката беше прекалено светло, а през нощта виковете отвън не я оставяха да спи. Затова го беше покрила – не искаше да вижда това нещо, което мразеше. Наред с прозорчето, Керстин мразеше и птичките, които така весело чуруликаха, също и веселите хора, защото прекалено много я подтискаха. А в тъжните и нещастните хора тя откриваше частица от себе си и точно тази частица и прилика я караше да намрази и тях.

Керстин погледна часовника си – 22 часа, стрелките се движеха толкова бавно..., но тя вече не бързаше... нямаше какво да очаква, за какво да мечтае, какво да иска. Може би до края на живота си щеше да живее в тази таванска стая с отвратителния прозорец. И изведнъж и се прииска този край вече да е дошъл. Керстин отвори нощното си шкафче и сложи в устата си шепа приспивателни, които след няколко часа щяха да подействат. Най-последно мъчението и щеше да свърши.

И тогава изведнъж покривалото от прозореца падна над нея... Керстин лежеше сред звездите в синьото небе... сред безкрийността и свободата. „Колко е красиво“ си помисли Керстин. „А може би в живота съществува и красота, не само нещастие, не само отчаяние, но и частичка надежда“. Та тя беше толкова богата – с едно малко прозорче и пътечка към звездите. И в този момент осъзна, че обожава живота си, хората – весели или тъжни – птичките, които непрестанно пееха. А имаше и толкова много мечти, които чакаха да бъдат осъществени. Нима някакво препятствие щеше да и попречи да мечтае и да бъде щастлива? Нима силата, която носеше в себе си не беше достатъчна, за да се справи с всичко и да продължи напред? Да, тя щеше да се бори и да се наслаждава на живота. Керстин се усмихна и прошепна: „Толкова съм щастлива“. И в същия момент си спомни за хапчетата.

Но времето вече не можеше да се върне назад...

*Мира Борисова, 16 г.
гр. Шумен, ГПЧЕ "Н. Й. Вапцаров", 11 клас*

Поощрителна – Петина Венкова

ДОЗА

Здравей! Добре дошъл в групата! Заповядай, седни, настани се удобно! Не се страхувай, няма да те гледаме втренчено, забили остриите си, строги погледи в теб. Очите ни, езера с черни води, нежно и плавно ще се плъзгат по тялото ти, търсейки бряг. Тук никой няма да те съди, заради това, което си или не си, заради действията или бездействията ти. Съд без произнесени присъди.

Изправил си се пред нас, за да ни признаеш нещо, на нас и на света, на всеки, който иска да те чуе. Но преди всичко, си го признал пред себе си. Това е причината днес да си тук. Ти си зависим, но няма човек на планетата Земя, който да не е. Всички сме пристрастени, въпросът е "Към какво?".

Живеем в свят на възможности и ограничения, пълен със закони, но нарушавани, ограден с граници, но прескачани; свят, който сами строим, а след това разрушаваме. Подвластни на изкушенията, забравили как да управляваме съдбите си, сме заприличали на същински марионетки. Дърпат ни конците, а ние глухи, неми и слепи вървим покорно. Липсва дори следа от съпротива.

Искаш ли да ни разкажеш какво ти се е случило или предпочиташ да замълчиш и притихнал да слушаш ромолящия поток от нашите думи?

Тук можеш да чуеш най-новите сценарии за филми на ужасите, за трилъри, които досега на се излизали на големия екран. Като мравки ще пъплят по теб тръпки, пот ще избие на челото ти, но дори стичащите се капки няма да накарат широко отворените ти очи да се затворят. Това са нашите истории, от начало до край, без премълчани моменти и преувеличени сцени.

А може би бъркам? Въздействието върху теб едва ли ще бъде толкова покъртително. Забравям, че си сред нас, защото и ти си играл главната роля в подобен филм, истински шедьовър.

Странно ли е, не си ли чувстваш като звезда?

Какво звезда, щом прожекцията е за собствения ти живот? Несгодите, проблемите, тревогите се сипеха отгоре ти, като порой. Хората се отдалечаваха, като отдръпващите се при отлив води, но така очакваният прилив, не настъпваше. Сякаш си попаднал в кутията на Пандора, затворена, заключена, от никъде не се провира златната нишка на светлината.

Лутайки се, търсиш път и накрая го намиращ. Намиращ начин да избягаш, без да пристъпиш нито крачка, без дори да се помръднеш. Но ти чувстваш, че си тръгваш, нали? Всичко остава в миналото, зад гърба ти.

Първата доза е едва първото стъпало на стълбата, по която ще вървиш. Струва ти се, че се изкачваш, ярката светлина е точно пред теб, облива те топлина. След всяка стъпка ти става по-леко на душата, смъкваш къс по къс товара от плещите си. Чуващ пращането на трошащите се окови, обвивали досега глезените и китките ти. Пристегнатата здраво около шията ти примка, се разхлабва. Можеш да разтвориш криле и да полетиш.

И се понасяш, но не нагоре, а стремглаво надолу. Не си се изкачвал, а си слизал все по-дълбоко и по-дълбоко. Не си се озовал на бял, пухкав, реещ се в небето облак. С трясък, бързо заглушен от нищото, си се сгромолясал върху тъмната и студена земя, на дъното. Толкова черна е връхлетялата те магия, че изглежда бяла; толкова студена, че сякаш пари. Жадуваш за желязната прегръдка на смъртта, а тя не чака покана и бавно, но сигурно протяга дългите си хладни пръсти към теб. Не те е страх, не чувстваш напирания в гърдите ти вик, отдавна е замрял. Вече не си жертва, бягаща от преследвача си. Изпъваш ръка напред и го докосваш.

Но какво правиш тук тогава? Нима всички сме мъртъвци, бродещи сенки на тела, които някога са били пълни с живот? Приковани към този, а не към отвъдния свят, призраци.

Не, съдбата ти не е да бъдеш лесната плячка, в която се опита да се превърнеш.

Усещаш топлина. Дали не са галещите те езици на пламъците, горящи в ада? Отваряш очи и поглеждаш ръката, която си уловил, и виждаш още куп, протегнали се към теб. Преди да си осъзнал случващото се, те те повдигат и те изнасят на повърхността, а ти жадно поемаш голяма глътка въздух.

Дори когато ти го забрави, чудото не те изостави; дори когато ти го направи, животът не се отказа от теб. Даден ти бе втори шанс. Не го пропилявай!

Да останеш трезвен?! Не, нямам предвид това. Така няма да оцелееш, няма да спечелиш нито една битка, а какво остава тогава за цяла война?

Открий своята страст, пей, танцувай, рисувай или неуморно думи римувай! Това е общият зов, чрез който винаги ще се намираме и ще си помагаме, когато се нуждаем един от друг. От днес, никога повече няма да си самотен. Не бягай, не преследвай, върви редом с останалите! Бъди опиянения трезвеник. Този път дрогата, която вземеш, ще ти вдъхва живот, вместо да го изсмуква, като плевел, от вените ти. Нека изкуството е твоята ежедневна доза наркотик!

*Петина Владимирова Венкова, 17 г.,
УЛК "Сладкодумци" при ОДК - Шумен
Ръководител Павлина Марева*